

Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir Suduramtinu og Vesturamtinu um styrk veittan þurfalangi. Með brjefi yðar, dagsettu 14. þ. m., hafið þjer, herra amtmaður, sent hingað erindi frá hreppsnefndinni í Leiðvallarhreppi hinum forna, þar sem hún áfrýjar til mín úrskurði yðar, dagsettum 8. jan. þ. á., sem ákveður að nefndur hreppur eigi að greiða Eyrarbakkahreppi 55 kr. 33 a. til endurgjalds fátækra styrk veittum Bjarghildi Magnúsdóttur.

Útaf þessu skal yður til viturðar gefið yður til leiðbeiningar og frekari birtingar, að með því að jeg verð að telja úrskurð yðar á rökum byggðan, skal hann standa óhaggaður.

Úrskurður amtsins:

Sýslumaðurinn í Árnessýslu hefir í brjefi, dags. 27. sept. f. á., skotið til amtsins ágreiningi milli yðar, velborni herra sýslumaður, og sín um kröfu Eyrarbakkahrepps á hendur hinum forna Leiðvallarhreppi, að upphæð 56 kr. 01 eyri, til endurgjalds á fátækra styrk, veittum Bjarghildi Magnúsdóttur á Skúmstöðum á Eyrarbakka á fardagaárinu 1899—1900, og eptir að jeg hefi leitað og meðtekið nánari upplýsing um aldur óskilgetinnar dóttur Bjarghildar, Magneu Ingibjargar, er svo látandi úrskurður lagður á þetta mál.

Bjarghildur Magnúsdóttir, sem er viðurkennd sveitlæg í hinum forna Leiðvallahreppi, hefir þegið af sveit frá því á árinu 1890, og sjerstaklega er það tekið fram, að hreppsnefndin í hinum forna Leiðvallarhreppi hafi orðalaust endurgoldið þann styrk, sem henni og börnun hennar var veittur fardagaárin 1897—1898 og 1898—1899, en nú hefir hreppsnefndin neitað að endurgjalda hina áðurnefndu styrksupphæð, sem veitt er á fardagaárinu 1899—1900, af þeirri ástæðu, að styrkurinn hafi einnig komið fyrnefndri dóttur Bjarghildar, Magneu, til góða, en hún sje skiptur ómagi Skaptártunguhrepps, sem er einn af þeim hreppum, sem hinn forni Leiðvallarhreppur skiptist í á árinu 1885, enda hafi flutnings verið krafizt á Magneu austur á sveit hennar. Þjer hafið í þessu tilliti haldjið því fram, að Magnea, sem hafi notið hluta af hinum ungetna fátækra styrk, eigi ekki framfærslurjett í hinum forna Leiðvallarhreppi, heldur aðra sveit, Skaptártunguhrepp, og að hreppsnefndin í Eyrarbakkahreppi eigi að segja til, hvað mikið af styrknum lendi á hvorum ómaganum.

Jeg get eigi verið yður samdóma um þetta, því óskilgetin dóttir Bjarghildar, Magnea, sem er fædd 7. febr. 1887, og er enn á ómagaldri, fylgir sveit móður sinnar, samkvæmt 6. gr. fátækra reglugjörðarinnar 4. jan. 1834, og hvorki hreppsnefndin í hinum forna Leiðvallarhreppi, nje heldur nefndirnar í þeim hreppum, sem þessum hrepp var skipt í, geta gjört nokkrar breytingar á þessu með því að ákveða, að Magnea eigi að framfærast af fátækrafje Skaptártunguhrepps; hún fylgir sveit móður sinnar eptir sem áður á meðan hún er á ómagaldri.

Að því leyti, er snertir ummæli yðar um, að fyrirmælum fátækra reglugjörðarinnar um styrkbeidni af hálfu þurfamannsins og aðsjónargjörð hafi eigi verið fullnægt, þá getur eigi verið spursmál um nokkra rannsókn á kringumstæðum Bjarghildar, sem árunum saman hefir verið sveitarþurfi, og beidni þurfamanns um styrk er ekki skilyrði fyrir því, að fátækra styrkur verði veittur á löglegan hátt. Að Magnea eigi hafi verið flutt á sveit sína, það er að segja, á sveit móður sinnar, á hreppsnefndin í Eyrarbakkahreppi enga sök að. Upphæð reikningsins um styrkinn, 56 kr. 01 eyri, er rjett talin, og verður eigi fundið að öðru í honum en því, að þar er talið kirkjugjald, 68 a., sem eigi verður heimtað af sveitarómaga, þess

20. dag júnímánaðar 1903.

Reykjavík. — Isafoldarprentsmiðja.

55 upphæð fellur því niður, en 55 kr. 33 a. ber að greiða Eyrarbakkaheppi og er því hjer með úrskurðað, að hreppsnefndin í hinum forna Leiðvallarheppi endurgjaldi Eyrarbakkaheppi þessa upphæð.

Jafnframt því að tjá yður þetta, yður til leiðbeiningar og birtingar fyrir hreppsnefndinni í hinum forna Leiðvallarheppi, skal jeg mælast til þess, að þjer annist um, að nún sem fyrst greiði nefndar 55 kr. 33 a.

Auglýsing

um

56
9. júní

tílsökun á ákvæðum 7. og 8. gr. í lögum 6. nóv. 1902 um varnir gegn því, að næmir sjúkdómar berist til Íslands, er gildir fyrir herskip, sem hafa lækni, og gufuskip, sem fara reglulegar ferðir milli Íslands og annara landa eptir auglýstri áætlun.

Samkvæmt 9. gr. í lögum 6. nóv. 1902 um varnir gegn því, að næmir sjúkdómar berist til Íslands, auglýsist hjer með, að herskip, sem hafa lækni, og gufuskip, sem fara reglulegar ferðir milli Íslands og annara landa eptir auglýstri áætlun, skulu njóta þeirrar tílsökunar á ákvæðum 7. og 8. gr. laganna, sem hjer segir:

1. grein.

Gufuskipi, sem fer reglulegar ferðir milli Íslands og annara landa eptir auglýstri áætlun, og er samkvæmt 1. gr. laganna aðkomuskip á íslenzkri höfn, skal frjálst að hleypa mönnum og farangri á land tafarlaust, ef skipstjóri send-sóttgæzlumanni með fyrstu ferð í land svohljóðandi yfirlýsingu:

Undirritaður skipstjóri á skipinu . . . . .
sem kemur frá . . . . . lýsi yfir því, upp á æru mína og samvitzku, að á skipinu eru ekki og hafa ekki verið, hvorki á brottfararstað þess eða á leiðinni neinir sjúkir menn, sem grunur geti leikið á um að hafi, eða hafi haft næman sjúkdóm, eða lík manna, sem dánir sjeu úr slíkum sjúkdómi.

2. grein.

Ef sjúkir menn eða lík eru á skipinu og er um næman sjúkdóm að ræða, eða grunsamt að svo sje, t. d. vegna þess, að sjúkdómurinn hefir verið innvortis og honum fylgt sóttthiti, þá skal skipstjóri að öllu leyti haga sjer eptir fyrirmælum 7. gr. laganna.

3. grein.

Ef skipið samkvæmt 11. gr. laganna er skyldugt að hafa uppi sóttvarnarveifu, verður það ekki þeirrar tílsökunar aðnjótandi, sem felst í 1. gr. þessarar auglýsingar, enda þótt enginn sje eða hafi verið sjúkur á því.